

Píseň: S125 - Jen ty, Pane můj + **modlitba;** **Oddíl k výkladu:**
Gn 11, 10-32

Milí přátelé,

minulý týden jsme se věnovali příběhu stavby města a věže v Babel. Jde o poslední z mýtických příběhu úvodu Bible. A byl zcela vědomě zvolen právě tento. Totiž nadhistorický, a tak všehistorický, příběh o lidské touze zařídit si svět pozemský i nadzemský podle svého. Skrze jednotu lidstva v řeči (= myšlení) a činech.

Hospodin však zcela jinak: Požehnaná a Bohem chtěná jednota není ve stejnosti, homogenitě, jednotě myšlení, činů, rasy, národů, názorů nebo náboženství. Požehnaná a pevná jednota je jednota odlišnosti, různých názorů, různých schopností, protože tím také různých neschopností a slabostí. Hospodin je tvůrcem různorodosti v celé její pestrobarevné šířce!

Různost je dobrá, Bohem chtěná. V Božích očích je dobré být divným - proto neexistuje nikdo „normální.“

Přechod od mýtů k historii

Rodokmen Gn 11 je třetím rodokmenem těch pouhých jedenácti prvních kapitol Bible. Tento poslední rodokmen je přechodem od mýtů, tedy příběhů a zvěstí nadhistorických a všehistorických, k jejich historickým, konkrétním, kazuistickým případům. Avšak právě příběhy tvoření nového Božím slovem, obrazu Božího v lidech, lidské vzpoury proti Bohu, zabití klidně i bratra pro hněv, závist a žárlivost, příběhy potopy i duhy, Božího soudu i milosti i příběhy měst a věží „jednotným lidstvem“ se nám budou vždy znovu vracet v tom všem dalším. Jak se tomu děje na světě dodnes a bude se dít až do parúsie.

Neboli: Často říkají laici i faráři, že biblické oddíly hlavně něco zvěstují *pro mě*. To však platí jen pro specifické žánry: Žalmy, mudroslovnou literaturu a také Gn 1-11. Řadu lidí neoslovují příběhy abramovské a nevidí žádnou spojitost mezi nimi a svým

životem. Protože se setkávají třeba s příběhem Izákovým. Nebo Jákobovým. Nebo Jeremjášovým. Nebo Rútiným či Rachabiným.

Stejně jako jsem to tedy znovu a znovu zdůrazňoval, učiním tak i nyní: Pokud chceme porozumět čemukoli kolem nás nebo v nás, musíme nejprve uchopit fakta. Tedy žánr (při hudbě, filmu, knize - zejména v Bibli!) a kontext (literární, dobový, kulturní, svůj vlastní!). Jinak nedáváme prostor zvěsti, která je v daném fenoménu nesena (natožpak zvěsti Boží v něm obsažené), nýbrž vidíme/slyšíme, co vidět a slyšet chceme. Protože nedáme prostor pravdě, jinému, neznámému.

Že jde o přechod k historii pak sděluje také oddíl samotný: Otcové plodí syny ve věku již snadno představitelném a historickém.¹

I nadále se také snižuje věk, jehož se uvedení dožívají - zdůvodnění jsme již probírali u rodokmenu Gn 5.

Z literatury

Dnešní oddíl dobře vystihuje komentář, dovolte ho tedy opět využít přímo. Opět také pro pozvání k a podporu ve vlastní četbě: *Starý zákon - překlad s výkladem, str. 86-88.*

Také se podívejme, odkud kam to Terach šel (viz mapa) ve srovnání s tím, kam jít chtěl (země Kenaanská!) - a kam byl pozván Abram.

Závěr

Dnešní oddílem uzavíráme „Úvodní příběhy Bible.“ Příští týden si shrnu těchto jedenáct kapitol - nebo alespoň to, co se rozsahem vejde do jedné biblické hodiny.

Rodokmen Gn 11, stejně jako rodokmeny předchozí, má několik funkcí: Zároveň sleduje linii Boží vůle, Božího plánu spásy,

---

¹ Výjimkou je Šém, který však je ještě pořád spíše archetypem než historickou osobou. Vzpomeňme na trojici Šémovci-Chámovci-Jefetovci. Zároveň jde rodokmenu o to, že se všichni „otcové“ dožili Abrama. Stejně jako se v Gn 5 nedožili potopy.

Druhou výjimkou je, spolu s prvním poslední: Terach, Abramův otec. Ten zplodil syny v sedmdesáti letech. Jde snad hlavně o symboliku sedmičky - tedy že prvorozený Abram je synem „požehnaného věku.“

Boží milosti. Zároveň „připravuje scénu divadla historického světa.“ A zároveň zvěstuje, jak hluboce jsou lidé propojeni, jakkoli jsou právě lidské dějiny dějinami rozdělování, oddělování, nerovnosti a útlaku. A jistě bychom našli také řadu gematrických zvěstí a zajímavostí.

Nápadným je také důraz na Abrama a Sáráj - protože jimi bude pokračovat příběh dál. Navzdory tomu, co jsme o Sáráj slyšeli. Spisovatel si tedy svého čtenáře i nadále „vychovává.“

A důležité také je, že již Terach chtěl opustit „měsíční krajinu“ (nábožensky - kraj uctívání měsíčních božstev; materiálně šlo o oblast hojnosti) a odejít do kenaanské země.

Abramův odchod tak nebude nečekaným a nepředstavitelným šílenstvím, ale vlastně zcela logickým pokračováním příběhu jeho otce, a tak logickým pokračováním příběhu Šémova, a tak logickým pokračováním příběhu Adama, a tak logickým pokračováním příběhu Božího plánu spásy.

Tak provázané jsou oddíly Písma. Tak propojený je příběh světa, lidí a člověka.

Píseň: S298 - Skončil den a přijde noc + modlitba Páně
Rozhovor